

AARON NOMMAZ

OSMANLI'DA BİR YAHUDİ CASUS

JOZEF NASİ

DESTEK YAYINLARI: 1444

EDEBİYAT: 431

AARON NOMMAZ / OSMANLI'DA BİR YAHUDİ CASUS JOZEF NASİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşın

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Nisan 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-232-5

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

facebook.com/aaronnommazbooks

instagram.com/aaronnommazbooks

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

AARON NOMMAZ

OSMANLI'DA BİR
YAHUDİ CASUS

JOZEF NASİ

YAHUDİ CASUSU
JOZEF NASİ

1.

*Herkesin kurduğu ve gerçekleştirmek istediği bir hayali vardır...
Bunun için bir de sebebi...*

Yüksek taş duvarları rutubetten yer yer yosun tutmuş, küf kokulu manastırın çatısı oldukça eskimişti. Aslında dikdörtgen bir kutudan başka bir şeye benzemeyen görüntüsünü bozan tek şey, küçük bir odacık gibi dışarı taşmış olan giriş kapısıydı.

Üst kattaki eskimiş, cilasız ve yer yer tahtakurusu delikleri görünen sıraların bulunduğu geniş salonun hemen altında, mihrabın arkasında, kilolu bir adamın zar zor girebileceği genişlikte, yine çürümeye yüz tutmuş tahtaların yan yana ivilenmesiyle oluşturulmuş kapıdan inilince, kimi zaman inziva kimi zaman da bugün olduğu gibi sorgu için kullanılan üç ayrı küçük hücreye ulaşılıyordu.

Hücrelerden en geniş olanını tahsis etmişler ancak bu bile oldukça küçük kalmıştı. Neredeyse dört adım genişliğinde eni ve uzunluğuyla, basık tavanı ile burası da bir kutudan farksızdı. İnsanı hapsedmek ve daha “ölmeden ölme” hissi yaratmak için yapılmış gibi...

Üzerindeki siyah, yazın serin kışın sıcak tutsun diye keçi kıldan dokunmuş üppe, rahibin ensesini, kollarını kaşındırıyor, içerinin havasızlığında, olması gerekenden on kat daha ağırmış gibi hissettiriyordu.

Saatlerdir süren bugünkü sorgulamada da henüz bir sonuç alınmamıştı. Rahip yoruluyor, aklına gelen her yolu deniyor ama bir türlü istediği itirafı alamıyordu. Haç şeklinde bağlanmış tahtaların üstünde yatan tutuklunun kolları ve ayakları sabitlenmişti. İki yanında duran

ve rahip ne derse onu yapan iki adamın ise bellerinden yukarısı çıplak olduğu için daha rahat oldukları görölüyordu.

Rahip, bir nefes olsun dinlenmek için oturduğu eski, gıcırdayan ama kalçasının genişliğine uygun ahşap sandalyeden kalktı ve iki tarafta toplam üç meşalenin aydınlattığı odanın ışığında tutuklunun yüzünü daha iyi görmek için yanaştı. Ensesi yine kaşındı. Usançla kaşıyıp, emrine verilmiş iki adama uyuz olmuş gibi görünmemek için, uzatmadı.

Yarı baygın yatan adamın üstüne doğru eğildi. Ağzının kenarından bir parça kan sızmış, dudakları neredeyse tamamen morarmıştı. Önündeki bu vücuda şöyle bir kere daha bakan rahip, onun birbiri üstüne bağlı bacaklarından birinde iki kırık olduğunu, ayak tırnaklarından bazılarının söküldüğünü ve göğsü üstüne, kan kaybından öldürmeyecek derinlikte açılmış yaralardan sarı bir sıvının sızdığını görebiliyordu.

“Keşke biraz daha ışık olsaydı!” diye söylendi. “Neden penceresiz yaparlar bu hücreleri?”

Sanki bir pencere bulabilecekmiş gibi duvarlara baktı. Nereden geldiği belli olmayan esintiyle oynaşan meşalelerin duvarların karanlığında boşuna çabası...

Pencere yok!

Usançlı bir soluk alıp verdi ve tutuklunun yüzüne doğru eğildi:

“İtiraf etmeye hazır mısın?”

Cevap yok.

Sesine biraz daha şefkat tonu vermeye çalıştı:

“Artık itiraf edip, bizi daha fazla uğraştırma evladım. Zaten biliyoruz...”

Tutuklunun dudakları kıpırdayacak gibi oldu. Bir gözü tamamen kapalı, üstünde koyu renkte bir yumru var gibi görünüyordu. Diğer gözü yarı açık, konuşmaya çalışır gibi oldu.

Rahip umutlandı:

“Bir şey mi söyleyeceksin?”

Tutuklu bu defa yalnızca bir inleme ve homurtu arası ses çıkarıldı.

Kulağını biraz daha yaklaştırdı adamın yüzüne.

“Dinliyorum... İtiraf et ve kurtul... İtiraf et ki ruhun cennetin en güzel köşelerine kanatlanabilirsin...”

“Suç... Suç... suz... um!”

Rahip kötü bir koku duymuş gibi yüzünü buruşturdu geri çekilirken.

“Melun! Gerin!”

İki yanda bekleyen iki adam, tutuklunun kollarının bağlı olduğu halatlara asıldılar. Bir anda günler süren işkenceden incecik kalmış kollar gerildi. Tutuklunun tek gözü dehşetle açıldı.

“Aaaaaahhggg!”

Sanki iplerden kurtulmak, doğrulup oturmak istiyor gibi kasıldı. Hemen ardından kendini kaybedip bayıldı.

Rahip arkasını dönmüş, bu defa karnından, göbeğinin hemen üstünde gelen kaşıntıyı savuşturuyordu.

“Su dökün, ayılsın!” dedi önündeki tezgâhın üstünde duran, yan yana dizili, türlü türlü kesici aletlere bakarken.

Kimi kanca, kimi bıçak, kimi de ince şişlere benziyordu siyah demir aletlerin. Elini uzattı, kalın bilekli kolu kaşındı. Aldırmadı.

İki yanı keskin, arka tarafı ise kanca gibi bükülmüş ve ucu sivriltilmiş demiri aldı...

Gerçekleştirebilirsin ya da gerçekleştiremesin, herkesin bir hayali vardır...

Ama herkesin hayal kurma sebebi farklıdır.

Benim sebebim aynı bedende iki ayrı insan olmaya zorlanmaktı.

Kendim olamamak, kendim gibi yaşayamamak, kendimi gizleme-ye mecbur edilmek.

Daima ve her yönden tehdit altında olmak...

Tehlikeyi önden, arkadan, sağdan ve soldan değil aşağıdan ve yukarıdan da beklemek...

Hep tetikte olmak, hep dikkatli olmak, hep ürkek olmak...

Kimseye güvenememek, kimseye sırtını dönememek...

İnsan zihninin ve ruhunun tüm karanlığının hüküm sürdüğü bir çağda yaşamak...

Bunları bilerek ayakta kalmak, yüzünde bir gülümseme ile tanınmamaya çalışmak, herkesten daha güçlü olmaya, herkesten daha çok çalışıp, daha fazla direnç kazanmaya mecbur olmak...

Kendini hiçbir yere ait hissedememek, bir ülkeden diğerine göçebe bir hayat yaşarken, bedeller ödemek...

Hem kalabalık ve güçlü bir ailenin üyesi olup hem de tüm dünyada yapayalnız hissetmek, hem her türlü imkâna sahip olup hem de çaresiz kalmak...

Hem servet sahibi olup hem de bir avuç toprağa dahi sahip olamamak...

Yine de söylüyorum ki kurduğum hayal hiçbir zaman sadece kendim için değildi. Benim gibi yaşayan, benim gibi hisseden, benim gibi davranılanlar içindi. Ama her şeyden önce bilinsin diye söylüyorum:

“Allah kâinatın yaratıcısıdır ve Allah tektir...”

2.

Büyük taş binanın önündeki geniş açıklık, zümrüt yeşili çayırarla kaplıydı. İlkbaharın gelişiyle birlikte canlanan öğrencilerin tümü, boş dersleri fırsat bilip kendilerini dışarı atmışlar, sınıflarda kalanların çoğu da uflayıp puflayarak gözlerini pencerenin dışında, geniş açıklıktaki bizlere dikmişlerdi.

Benzeri ancak saraylarda görülür uzunluktaki taş duvarların saymadığım kadar çok penceresi, sanki onları kafese kapatılmış gibi gösteriyor, bu saatte dışarıda olabildiğime seviniyordum. Kış aylarında çok fazla yağan kar binayı çökertmesin diye oldukça dik yapılan çatıda bile pencereler vardı bolca... Kışın, çoğunlukla nemli bir soğukla birlikte, karın kapladığı avlunun bahara doğru yeşermesi ve zümrüt rengine bürünmesi, elbette bizim için de tahrir unsuru oluyor, kendimizi artık içeride tutamaz hale geliyorduk. Aylar süren kapalı havalardan sonra güneşi görünce kim sınıflarda oturabilir ki?

Avlunun sağında solunda kümelenmiş, günlük konular ve yeni bilimsel buluşlar, keşfedilen topraklar üzerine tartışanlar vardı. Kimileri de aylak aylak dolaşmayı, kim bilir, uzaktaki sevgilerinin, metreslerinin hayalleri ile avunmayı tercih etmişti.

Kanımın kaynadığını, deli gibi koşturmak istediğimi hissediyordum. Neyse ki Louvain* bize her türlü imkânı sağlıyor... Beni buraya gönderen kişilere müteşekkirim: Francisco Dayı ve Gracia Hala...

Babamı çok erken kaybetmişim. Hatırlamıyorum bile. Belki İspanya'dan Portekiz'e kaçarcasına yaptığımız göçlerden yorgun düşmüş, hayatının baharında aramızdan ayrılmıştı, belki de iki kimlikli

* Katolik Louvain Üniversitesi

yaşam ona da ağır gelmişti. Bilmiyorum... İspanya “kan saflığı” ilan etmiş, herkesin Hristiyan olmasını istemiş, farklı inanca sahip olmaktan direnenleri ise sınırları içinde istemediğini duyurmuştu. Zorunlu Hristiyanlaştırılanlardan biri olan ailem, önce İspanya’yı terk etmiş, Portekiz’e yerleşmiş, ardından babam ünlü hekim Samuel Micas hayatını kaybetmişti. Ardından annem de erken yaşta hayatını kaybedince, benden çok yaşlı olmasa da büyük ve köklü ailemizin artık “büyüğü” konumundaki halam Hanna benim ve kardeşim Samuel’in bakımı ve korunmasını üstlenmişti. Onu da vaftiz adıyla Beatrice de Luna ya da bir çeşit saygı ifadesi olarak Dona Gracia Nasi olarak tanırılar. Ailemizde neredeyse hiç kimse, gerçek adını kullanamaz...

Büyük ve köklü bir aileden geldiğimi daha küçük yaşlarda fısıldamışlardı kulağıma. İspanya’dan, engizisyon zulmünden kaçtığımızı, “kan saflığı” isteyenlerin hepimizi zorla Hristiyanlaştırdığını, hayatımız boyunca dışarıda Hristiyan, evde Musevi yaşayacağımızı, iki kimlikli olacağımızı öğretmişlerdi. İnançlarımızı açıktan yaşamayacak ama asla yitirmeyecek, bir gün özgür olana değin, kendimizi sakınacaktık. İspanya’dan sonra Portekiz’de de...

Yoksa başımıza neler geleceği belliydi...

Oldukça köklü ve geniş bir aile olmamıza rağmen, ne annemin ne de babamın yakın akrabalarının hiçbirisi ortada yoktu. Muhtemelen oradan oraya sürüklenirken kopmalar yaşadık ya da hayata gözlerini erken yaşlarda yumdular.

Gracia, annemi kaybetmemizin ardından açtı bize kucağını. Kendisi babamın yeğeniydi ve kız kardeşi Brianda ile birlikte, bizi adeta evlat edindiler. Kalan ömrümüz boyunca yanımızda oldular. Brianda’yı da çok seviyorum ama Gracia olmasa, halimiz nice olurdu, bilmiyorum.

Yine bizim gibi İspanya kökenli Portekizli Benveniste ailesinden ki onlar da en az bizim kadar köklü bir ailedir, Francisco Mendes ile yani büyük dayısı ile evlendi. Brianda’nın da Francisco’nun kardeşi Diogo

ile evleneceğini biliyorduk. Akrabalarla evlenmenin bir sebebi inancı korumak, eriyip yok olmamaksa, bir sebebi de sahip olunan serveti bölmemek, elde tutmaktır. Bir kadın eğer evliyse, drahoması dahil, getirdiği tüm servet ve elinde olanları kocası yönetir. Bir gün benim de kendi servetim yanında, eşimin servetini yöneteceğim gibi...

Kimi zaman bununla ilgili tartışmalar oluyor derslerde. Kattolik Louvain Üniversitesi'nde hukuk eğitimi görüyorum. Öğitmenlerin çoğu aynı zamanda din adamı. Buna rağmen okulun ortamında Michelangelo'nun heykellerinden, Platon'un tezlerine, Machiavelli'nin düşüncelerinden, Osmanlı ordularının savaş taktiklerine kadar birçok konuyu konuşup tartışabiliyoruz. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen aristokratlar yanında ticaretle zenginleşen birçok ailenin çocukları ile birlikte eğitim görüyorum.

Hukuk eğitimi önemli çünkü bir toplumda hukuk egemen olursa, o zaman bugün ve gelecekte yaşayacağımız haksızlıkların önüne geçilebilir. İnsanların eşit olmasını sağlayan şey, kralların, imparatorların ya da Papa'nın lütfetmesi değil, hukukun egemen olmasıdır. Bunu kuşaklar boyunca tecrübe ederek öğrendik. Avrupa'nın üzerinde engizisyon karanlığı hüküm sürerken, hukuk her zamankinden daha fazla ihtiyaç... Yine de aldığım eğitime rağmen, Diogo'nun ve diğerlerinin ben-den beklentisi, Mendes Müessesesi'nde yani aile şirketinde çalışmam.

Omzuma vurulunca sıyrıldım düşüncelerimden. Dönüp baktım, Jasper. Okuldaki en yakın arkadaşım ve genellikle de böyle anlarda beni desteklemeyen dostum!

Bir an, zırhımdan yansıyan ışık gözlerini kamaştırmış gibi elini siper etti. Her zamanki şakacılığıyla konuştu:

“Ne o? Korktun mu yoksa? Bak sana söyleyeyim, eğer korkudan altına dolduracaksan, şu zırhı çıkarana kadar sabret bari! Paslandıracaksın!”

Söylediği kendine komik gelmiş gibi sesli güldü.

Biraz daha dik durmaya çalıştım.

“Elimde mızrak varken kimseden korkmam! Sen de elinde mızrak olan bir şövalyeye pis şakalar yapmasan iyi edersin!”

“Hah!” Sır verecekmiş gibi yüzünü yaklaştırdı. “Beni boş ver. Karşında bir prens var. Seni severim ama adam işinde de oldukça iyi. Şu ana kadar hiç yenilmedi. Ayrıca, ola ki yenmeyi başarırsan, bu zırhlarla kaçmayı deneme! Zaten muhafızları ve uşakları seni fazla uzaklaşmadan yakalar!”

Bir daha güldü. İçimi karartıyor. Karşımdaki kim olursa olsun, altımda iyi bir at ve elimde lance* varsa kendime güvenim tam. Genç olabiliyim ama spor yapmayı seviyorum. Bedenim sağlıklı ve güçlüyüm.

Atım, yanımda huzursuz kıpırdandı. Üstündeki çulu düzelttim.

“Benim de bugüne kadar hiç yenilmediğimi unutuyorsun!”

“Tam tersine!” dedi sesini biraz yükselterek. “Bir korkum da bu... Ya Maximillian** seni tepeleyecek ve rezil olacaksın, kuyruğumuzu kıstırıp gideceğiz ya da sen onu bir ihtimal yenip düşman haline getireceksin. Dua et de bir kaza olmasın! Boynu filan kırılırsa Tanrı korusun, işte o zaman işimiz iş... O zaman sadece senin için değil, kendim için de endişeleneceğim. Şarlken*** ve Ferdinand**** Avrupa’da ne kadar kiralık katil varsa, peşimize takacaklardır. Sadece seni değil, beni de infaz ettirirler. Derimizi yüzdürüp, tahtlarına süs diye kaplatırlar!”

Jasper her zaman abartır!

Dönüp baktım. O da hazırlıklarını yapıyor. Bir farkla ki benim yanımda sadece Jasper varken, onun yanında uşakları ki dersler haricinde hep yanındaydılar ve muhafızları var. Biri mızrağını tutuyor, diğeri atının eyerini kontrol ediyor, bir başkası öğütler veriyor. Prens olduğunu hizmetini yapanlara bakınca bile anlamak mümkün.

Dönüp bana bakınca göz göze geldik.

* Jousting yaparken kullanılan mızrak

** Maximilian 2

*** Kutsal Roma Cermen İmparatoru Karl 5

**** Kutsal Roma Cermen İmparatoru Ferdinand 1

Oldukça açık tenliydi diğer Cermenler gibi. Ancak onlar kadar sarı olmaması, damarlarında taşıdığı İspanyol kanını belli ediyor. Bizim servet bölünmesin diye akrabalarından eş seçmemiz gibi, asiller de servet ve iktidar bölünmesin diye sadece asillerden eş seçiyor, bir ülkenin prensi ancak bir başka ülkenin prensesi ile evleniyor. Bu sebepten, bütün hanedanlar birbirine akraba... Uzunca sayılacak burnu ve ince tüylü sakalları var. Kuşkusuz ki ondan daha yakışıklıyım ama o da hiç fena sayılmaz. Yapılı, geniş omuzlu, uzunca boylu... Hafifçe çıkmış göbeğine bakılırsa, erken yaşta kilo alacak ve çabuk yaşlanacak. Fakat bugün gücü kuvveti yerinde ve benim gibi jousting yapanlar arasında en iyilerinden biri. Üstelik o Avrupa'nın en büyük imparatorluklarından birinin prensi. Kutsal Roma Germen İmparatoru Şarlken'in yeğeni...

Bütün bunlara rağmen bizimle aynı okulda eğitim gördüğünü ve bugüne kadar ona ayrıcalıklı davranılmasını gerektirecek bir olay yaşanmadığını kendime hatırlatarak rahatlamaya çalıştım.

Bugüne kadar!

Başıyla selam verdi ama rakibine saygı olsun diye yapılmış bir selam. Kibarlığının göstergesi... Yoksa beni ezeceğinden kuşkusu yok. Bunu halinde, tavrında, bakışlarında görebiliyorum.

Ben de başımla onu selamladım.

"Nereden kabul ettin şu müsabakayı?" dedi söylenmeye devam etti Jasper.

"Talep Maximillian'dan geldi. Kendisi kadar iyi olduğumu düşünüyor. Dışlı bir rakip istiyormuş. Daha önce beni izlemişti. Birkaç kez de selamlaştık."

"Biliyorum ancak bir bahane ile savabilirdin. Hasta olduğunu, omzunun çıktığını filan söylesen olmaz mıydı? Jousting şakaya gelmez. Hadi onu boş ver, sana bir şey olabilir."

Elimdeki mızrağı gösterdim.

“Endişelenme! Uçları köreltildi. Sadece kimin, kimi atın üstünden devirebileceğine bakacağız.”

“Uzun sürmese bari! Baktın olmuyor, at kendini yere. Hiç değilse vaktimiz boşa gitmesin!”

“Bana duyduğun güven gözlerimi yaşartıyor!”

Artık pes etmiş gibi ellerini kaldırıp sustu.

Louvain’in iki yenilmez jousting ustasının karşılaşacağı duyulmuş, meraklılar yavaş yavaş çayırılıkta toplanmaya başlamışlardı. Bazılarının kendi aralarında bahse tutuştuğunu görebiliyorum.

Favori hangimiz acaba?

Mızrağı Jasper’a uzatıp, atın üstüne çıktım.

“Tamam!”

Sonra mızrağı alıp, meydanın ucuna doğru ilerledim. Maximilli-an da atına binmiş, mızrağını alıp diğer uca ilerlemişti.

Ortaya biri geçip elini kaldırdı. Sonra indirdi. Mahmuzladım.

“Hadi!”

Dörttnala sürdüm. Aynı hızla yaklaşıyor.

Birbirimize en yakın olduğumuz noktada, hamlesini çözmüştüm bile. Mızrağı yukarıda tutuyor gibi yapıp, son anda indirecek ve karın boşluğuma gömecek.

Kandıramazsın beni!

Hamlesini yapmak istediği anda yana eğilip savuşturdum. Oturumu düzeltirken yanımdan geçip gitti.

Şimdi yer değiştirmiştik ve onu nasıl yeneceğimi anlamıştım: Atı fazlaca iri, yavaş ve hızlı dönemiyor.

“Deh!”

Yeniden saldırdık. Bu defa mızrağı ile sol böbreğime vurmayı başardı ama neyse ki kalın zırh koruyor. Etraftan sevinç naraları atınlardı oldu. Hızlı bir şekilde döndüm ve daha o arkasını bile dönmeden saldırıya geçtim.

Döndüğünde çok geç kalmıştı...

Göğsünün tam üstüne denk gelen darbe ile bir anda atın üstünden savruldu. Zırhı ışı ışı parlarken, bir an boşlukta uçarken buldu kendini. Ardından külçe gibi indi.

Sessizlik... Ne bir alkış ne de ılık...

Dizginleri boşa kalan atı koşarak uzaklaşırken, ilk akılları başlarına gelen uşakları oldu. Koşturmuş, onu yerden kaldırmaya, zırhına yapışmış çimleri temizlemeye, ayağa kaldırmaya uğraşıyorlar. Önce tek kişi alkışladı ardından diğerleri.

“Bravo Micas!”

“Helal sana Joan!”

Ilık sesleri ve daha anlayamadığım bir sürü cümle.

Yavaş yavaş yaklaştım ve atımdan inip saygıyla selamladım. Ayağa kalktı.

“Seni! Seni!” Uygun kelime arar gibiydi. “Seni, tebrik ediyorum Micas!”

Bir anda herkes rahatladı. Gülenler, tebrik edenler...

“Ben de sizi tebrik ediyorum majesteleri...” dedim. “Sol tarafıma indirdiğiniz darbeyi savuşturmakta epey zorlandım. Önümüzdeki birkaç gün, ağrıdıkça sizi hatırlayacağım!”

Güldü. Hâlâ onunla ilgilenmeye çalışan uşaklara aldırmadan yavaştı. Elini uzattı.

“Beni burada yenebilen ilk kişi olduğunu anlatacaklar. Fakat son kişi olacağını garanti ederim!”

Güldük.

“Şüphem yok majeste. Sizi düşürmeyi başarsam da gerçekten iyi olduğunuzu teslim etmem lazım.”

Doğru söyleyip söylemediğimi anlamak ister gibi gözlerime baktı.

“At üstünde iyi olduğun kadar kibarlıkta da iyisin Micas. Bundan sonra sana saygı duyuyorum. Hadi gel, artık iki arkadaş olacağımıza dair dürüstlük ve centilmenlik andı içelim!”

Saygıyla selamladım.

“Bundan onur duyarım.”

Elini omzuma koydu.

“Seninle bundan sonra dürüst ve centilmence bir arkadaşlığımız olacağına yemin ediyorum. Sen de ediyor musun?”

“Ediyorum majesteleri.”

“Bana ‘Max’ de.”

“Haddimi bilirim majesteleri.”

Güldü.

Hemen arkasında duran kişi ile göz göze geldik. Yakın muhafızı. Adı neydi bilmiyorum ama bir lakabı vardı: “Max’in köpeği.” Böyle diyorlardı ona. Her zaman eli belindeki hançere uzanmaya hazır bir insan azmanı. Bakışlarından ürktüm bir an.

“Majesteleri de istiyorsa bana John diyebilir.”

Güldüm. Uzun çenesini biraz daha uzatan bir şekilde güldü.

“Peki John. Artık arkadaşız. Bu akşam bir işin yoksa bana katıl. İki kadeh bira içelim Felemenkler gibi...”

“Mutluluk duyarım.”

Akşamları rahatlıkla bir meyhanede alabiliyorduk soluğu. Katolik din adamları her ne kadar bizi bu okulda sıkı disiplin altında tutmak istese de çok zenginlerin, Jasper gibi “Sinjoren” veya benim gibi zengin Marran** hamisi olanların ve de Maximillian gibi prenslerin ve diğer aristokratların eğitim gördüğü bir okulda, disiplini sağlamak öyle kolay olmuyor.

Cevabımı duyduğundan emin değilim. Dönüp uzaklaştı.

Jasper birkaç adım uzak durmuş ancak bütün konuşmayı pür dikkat dinlemişti. Yaklaştı.

“Ateş konusunda ne derler biliyorsun değil mi?”

Dönüp baktım. Cevabımı beklemeden devam etti:

“Uzaklaşırsan üşürsün ama çok yaklaşırsan yanarsın.”

* Anverse dışarıdan gelen varlıklı kişiler

** Portekiz’de zorla Hristiyanlaştırılanlara verilen isim